

училищният слуга забиваха дебели колове и опъваха бодлива тел. С кирки, мотики и лопати, запъхтани и увлечени в работа, малките копаеха. Момичетата чистеха камъните, а бурените хвърляха върху големи купища, които запалваха.

Един след друг дните се нижеха неусетно за малките ученици. Мъже и жени често се спираха край новостроящата се ограда и учудени шушнеха:

— Я гледайте как работят тия малчугани! Да им се ненагледаш!

А Спас пухтеше и при оградата, и при чистачките, и при копачите, и при сеячите. Той искаше на всякаде да работи, всичко да пипне, на всекиго да помогне.

— Хубаво чистете! Дълбоко копайте! — подвикваше той на другарите си. — Ние трябва да спечелим победата.

А децата се смееха, крещяха, уверяваха, че не ще се засрамят и с още по-голяма радост се залавяха да излязат първи.

Един ден преди празника свети Кирил и Методий, работата беше прекратена. Дворовете и на двете училища станаха неузнаваеми. Те бяха заградени и почистени. Част от тях прекопана, а останалата — подравнена за игрище. Обработеното място беше разделено на лехи. Пред училището се засяха пъстри пролетни цветя, които децата донесоха от къщи и засадиха с корените и зелените им листа. Дворовете станаха приветливи, чисти, да им се ненагледаш.

Когато дойде тържественият празник, учителите и на двете училища събраха децата. Щом като шумът утихна, главният учител каза: